

ΓΡΑΜΜΑΤΑ — ΤΕΧΝΑΙ — ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ».— Ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ «Νέον Ἄστυ» τὰ ἑξῆς κολακευτικά περὶ τῆς «Νέας Ζωῆς» :

«...Μερικοὶ νέοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ὄχι μόνον πλούσιοι καὶ πατριῶται, ἀλλὰ καὶ ἀληθινὰ φιλόμουσοι αὐτοί, μορφωμένοι ἐ λ λ η ν ο π ρ ε π ῶ ς, ἀνεπτυγμένοι, παρακολουθοῦντες καὶ ἀγαπῶντες τὴν φιλολογίαν μας — βλέπετε ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις,—ἐσκέφθησαν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ δοθῇ τέρμα εἰς αὐτὴν τὴν παράδοξον κατάστασιν. Καὶ ἀτεφάσισάν νὰ ἐργασθοῦν πάσῃ δυνάμει, θυσιάζοντες καὶ καιρὸν καὶ χροῖμα, διὰ νὰ φωτίσουν τοὺς συμπατριώτας των, νὰ τοῖς γνωρίσουν μόνον τοὺς ἀξιόους γναρμιάς Ἑλληνας λογίους, καὶ νὰ τοὺς κάμουν οὕτω νάγαπήσουν ἀληθινὰ τὴν ἐθνικὴν φιλολογίαν. Τὸ ἐγχείρημα ἦτο ἀρκετὰ δύσκολον, ἀλλ' οἱ νέοι ἐκεῖνοι εἶχαν καὶ ζήλον καὶ ἐπιμονήν. Ἰδρυσαν λοιπὸν ἓνα φιλογολικὸν Σύλλογον ὑπὸ τὸ ὠραῖον ὄνομα «Νέα Ζωή», καὶ ἤρχισαν μετ' ὀλίγον νὰ ἐκδίδουν τὸ ὁμώνυμον φιλογολικὸν μηνιαῖον περιοδικόν.

Εἶνε τέσσαρα ἔτη ἀπὸ τότε. . .

Ζεύρετε λοιπὸν τί κατώρθωσαν οἱ νέοι αὐτοί, εἰς τόσον ὀλίγον καιρὸν; Θαῦμα ἀληθινόν: Νὰ θεμελιώσουν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ἓν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα, τὰ τελειότερα φιλογολικά περιοδικά, τὰ ὅποια εἶδεν ἔως τώρα ὄχι μόνον ὁ ἔξω, ἀλλὰ καὶ ὁ ἔσω Ἑλληνισμός!

Χθὲς ἔλαβα τὸ τεῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου,—εἶχα πολὺν καιρὸν νὰ ἰδῶ «Νέα Ζωήν»,—καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἔμεινα κατάπληκτος τόσον διὰ τὴν ἀπαράμιλλον κομψότητα τῆς ἐκτυλώσεως, ὅσον καὶ διὰ τὸ ποιὸν τοῦ περιεχομένου. Οἱ ἐκδόται τῆς «Νέας Ζωῆς» ἔχουν στρατολογήσει ἐπ' ἀμοιβῇ τοὺς καλλιτέρους Ἀθηναίους λογογράφους, διὰ νὰ συνεργάζωνται τακτικῶς εἰς τὸ περιοδικὸν των. Οὕτως εἰς τὸ ἀνά χειρὰς τεῦχος ὑπάρχει ἓνα ὠραῖον ποίημα τοῦ Στεφάνου Μαρτζώκη, ἓνα θαυμάσιον διήγημα τοῦ Παπαδιαμάντη, μία ἐκτενὴς εὐφρεσάτη ἀθηναϊκὴ χρονογραφία τοῦ Μπάμπη Ἀννίνου, μία ἀκριβεστάτη θεατρικὴ Ἐπιθεώρησις τοῦ Τσοκοπούλου, ἄλλη μελέτη περὶ τοῦ Σουλῦ Προυδῶμ, ἓνα διήγημα τοῦ Τεριέ,—μόνον τὰ δύο αὐτὰ εἶνε μεταφράσεις, ἀλλὰ δοκιμώταται,—καὶ πέντε-ἕξ φιλοτυπωμένα σελίδες, φωτεινότητας, μετὴν φιλογολικὴν κίνησιν τοῦ μηνός, προπάντων τὴν ἐλληνικὴν. Ἐδῶ φιγουράρει, τιμητικῆς ἀνατύπωσις, καὶ ἡ ἔξοχος ἐκείνη μελέτη τοῦ Παπανωνίου περὶ τοῦ Γκρήγκ. Εἰς τὸ τέλος δὲ μία μεγάλη ἐκκλησις: Ἡ «Νέα Ζωή» θάρχησι νὰ δημοσιεύῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τὰ «Ρόδιον Ἀρογιάλια», μυθιστόρημα πρωτότυπον, γραφὲν ἀποκλειστικῶς δι' αὐτὴν, ἀπὸ τὸν μεγαλείτερον Ἑλληνα συγγραφέα,—εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν ὀνομάσω;—τὸν Ἀλέξανδρον Παπαδιαμάντην!

Αὐτὴ λέγεται ὕλη ἐκλεκτὴ καὶ . . . πληρωμένη. Κατὰ νῦν, βλέπετε, ἄγνωστον ὄνομα, καμμία δημοσίευσίς

κατὰ χάριν, διὰ τὸ κερηνὸς τοῦ ἔνθμου. Ὅλα ἀριστοκρατικά, πλούσια, φιλογολικώτατα, ἀληθῶς ἀξιανάγνωστα. Καὶ μόνον ἀπὸ τὰ περιεχόμενα ἐνὸς τεύχους εἴμπορεῖ νὰ πεισθῇ κανεὶς, ὅτι ἡ «Νέα Ζωή» εἶνε περιοδικὸν ἐκπληροῦν τὸν προορισμὸν του, καὶ ὅτι οἱ νέοι τῆς Αἰγύπτου—διὰτὶ ὄχι καὶ οἱ γέροι;—συνειθίζοντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ τὸ διαβάζουν, θὰ γνωρίσουν καὶ θάγαπήσουν ὅτι, ἀξίζει νὰ γνωρισθῇ καὶ νάγαπηθῇ ἀπὸ τὴν φιλογολίαν μας, θὰ παύσουν νὰ προτιμοῦν ἀποκλειστικῶς μερικὰ ἐλαφρότατα γαλλικά, βιβλία ἢ εἰκονογραφημένα περιοδικά, ποῦ ἀποτελοῦσαν ὡς τώρα τὴν μόνην των πνευματικὴν ἀπολαυσιν, καὶ θ' ἀρχίσουν νὰ κάμουν κάποιαν διάκρισιν μεταξὺ λογίων καὶ λογιῶν, ὥστε. . . οὐαὶ καὶ ἀλλοίμων εἰς τοὺς ἐπιδρομεῖς τοῦ μέλλοντος, τοὺς ἀγύρτας καὶ τοὺς λαοπλάνους! . .

Θὰ ἐρωτήσετε ἴσως: Ἡ «Νέα Ζωή» ὑποστηρίζεται εἰς τὴν Αἴγυπτον; Καλύπτει τοῦλάχιστον τὰ ἔξοδά της μετὰ συνδρομητὰς πληρῶνοντας 30 γρόσια τὸν χρόνον; Ὅχι ἀκόμη. Οἱ ἀξιέπαινοι νέοι, οἱ ὅποιοι τὴν ἐκδίδουν, ἐκδῶται συγχρόνως καὶ συνδρομηταί, καταβάλλουν ἢ τοῦλάχιστον συμπληροῦν ἐξ ἰδίων τὴν δαπάνην. Πλούσιοι, ὡς εἶπαμεν, αὐτὴν τὴν ὠραίαν καὶ πατριωτικὴν χρῆσιν τοῦ πλούτου των θέλουν νὰ κάμουν. Τέσσαρα χρόνια ἐπέρασαν, ἴσως θὰ περάσουν ἄλλα τόσα διὰ νὰ μὴ ἐπιβαρύνῃ ἡ «Νέα Ζωή» τοὺς ἐκδότας της. Ἄλλ' οἱ φιλόμουσοι αὐτοί—τί θαυμάσιον παράδειγμα διὰ τὴν νεολαίαν τῶν μεγάλων ἐλληνικῶν κέντρων!—δὲν θάποκάμουν ἀγωνιζόμενοι καὶ δαπανῶντες, ἔως νὰ νικήσουν, μεταδίδοντες τὴν φωτισμένην φιλομουσίαν των καὶ εἰς ἄλλους πολυλοῦς. . . »

Ο Θ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ.—Ὁ κ. Θ. Οἰκονόμου, ὁ πρῶην σκηνοθέτης τοῦ Βασιλικοῦ, ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν Πίνακοθήκην τοῦ Ὀκτωβρίου σφοδρὸν ἄρθρον κατὰ τοῦ σημερινοῦ θεάτρου, τὸ ὅποιον ἔκαμε μεγάλην αἰσθησιν. Ἄν καὶ εἶναι γραμμῆνο μετὰ ὕψους δριμύ, λέγει ὅμως πολλὰς ἀληθείας. Ἀπὸ τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἀναδημοσιεύομεν μερικὰ μέρη ἀξία-μεγάλης προσοχῆς.

«Τὸ θέατρον, ὁ ἱερὸς τῆς τέχνης κόσμος τῶν ἀρχαίων, ἡ μοναδικὴ σχολὴ μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεως πάντων τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, κατέπεσε παρ' ἡμῖν εἰς ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν ἐσχάτης κατηγορίας, κατερχόμενον εἰς ἄμεσον συναγωνισμὸν μετὰ τῶν ἱποδρομίων καὶ καφωδείων.

Αἱ ἐκάστοτε κυβερνήσεις μας ὅμως, παραγνωρίσασα τὴν ὑψηλὴν πρὸς ἐκπολιτισμὸν ἀποστολὴν τοῦ Θεάτρου, δὲν ἐμερίμνησαν ὑπὲρ αὐτοῦ, οὔτε τὸ ἐχρησιμοποίησαν ὡς «οκαπανέα τοῦ Παγελληνισμοῦ», ἀλλὰ ἀπλόυστατα τὸ ἐφορολόγησαν, χαράξασαι αὐτῷ τὴν πορείαν καὶ ἐξέλιξιν ὡς «τόπου διασχεδάσεως». Τὸ Βασιλικὸν Θέατρον κηρυχθὲν ἀρχήθεν καὶ

επισήμως hors concours ὡς προωρισμένον ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν τάξιν τῶν Upper Τριακσίων, οὐδεμίαν εὐεργετικὴν δράσιν, οὔτε ἐξήσκησε ποτέ, οὔτε δύναται νὰ ἐξασκήσῃ, κατῶρθωσεν ὁμως διὰ τῆς τελείως παρανοηθείσης mise en scène κλασικῶν καὶ βυζαντινῶν δραμάτων, νὰ ἐγείρῃ ἀξιώσεις πατρότητος ἐπὶ τοῦ ἐρμαφροδίτου μεγαθηρίου τῆς συγχρόνου δραματικῆς φιλολογίας μας: τοῦ δραματοποιηθέντος ἱστορικο-πατριωτικοῦ ἀναγνώσματος, ἐνῶ ἡ Νέα Σκηὴ ἀκεραίαν ἔχει ὑπὲρ αὐτῆς τὴν δόξαν τῆς ἐπισήμου παρ' ἡμῖν ἐνθρονίσεως τῆς ντεκολτέ μουσῆς.

....Τὸ ἄφθονον θυμίαμα τοῦ κόλακος τύπου ἐγέννησεν εἰς τοὺς ἡθοιοὺς τὴν παραδόξον πεποιθήσιν ὅτι ἡ προσωπικότης τῶν καὶ μόνῃ ἀναπληροῦ τάλαντον καὶ πνευματικὴν δημιουργίαν, ἀπὸ ἐτῶν δὲ ὑποκρινόμενοι τοὺς αὐτοὺς γελοιογραφικοὺς τύπους τῆς γαλλικῆς φάρσας καὶ τὰ αὐτὰ στερεότυπα ἀνδρείκελα τῶν δραματοποιημένων ἀναγνώσμάτων, ἀπεκρυσταλλώθησαν τελείως εἰς μίαν ρουτίαν ἐπαρκούσαν μὲν νὰ θαμβώσῃ τὰ πλήθη, μὴ ἀφίνουσιν ὁμως τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν εἰς τὸν γνώστην, ὅτι οἱ καλοὶ μὲς ἡθοιοὶ ἀπέμαθον ἀπὸ καιροῦ νὰ πλάττωσι χάρακτῆρας καὶ νὰ παριστάνωσιν ἀνθρώπινα ὄντα. . . .

.....Τὸ κοινὸν παντοῦ καὶ πάντοτε εἶναι ἐπιδεκτικὸν μορφώσεως, εὐλύγιστον καὶ εὐπλαστον εἰς πάντα τὰ ζητήματα τῆς καλαισθησίας. Ἄμα ἐκλείψουν τὰ «ἀνήθικα» καὶ παίζονται καλλιτεχνικῶς ἐκτελούμενα ἄλλα ἀντ' αὐτῶν οὐδεὶς θὰ θρηνήσῃ τὴν ἔλλειψιν. Πλὴν πρὸς τοῦτο ὄφειλον οἱ κύριοι διευθυνταὶ νὰ ἔχωσιν ἐκτὸς τῆς ἀπαραιτήτου μορφώσεως καὶ ἰκανότητος καὶ εἰλικρίνειας καὶ φιλοτιμίαν. Διότι, ἂν πράγματι ἡ κοινὴ γνώμη τοῖς ἐπέβαλλε τὰ ἔργα αὐτὰ, δὲν θὰ ἦτο ἀξιοπρεπέστερον νὰ ὑποχωρήσῃ τὸ ἑλληνικὸν θέατρον πρὸ τῶν γαλλικῶν θιάσων, ὧν οἱ κατώτεροι ἀσυγκρίτως τελειότερα ὑποκρίνονται τὰ ἔργα τοῦ εἵδους αὐτοῦ; Ἡ ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἐδοξάζοντο ἡθοιοὶ καὶ διευθυνταὶ;

Ἡ Ἑλληνικὴ σκηνὴ δὲν ἀνήκει εἰς μίαν ὁμάδα μόνον ἀλλ' εἰς σύμπαντα τὸν λαὸν καὶ ἀφ' οὗ ἡ κυβέρνησις συνεταιριζομένη μετὰ τῶν θιασαρχῶν μὲ 10 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων δὲν ἔννοεῖ νὰ φέρῃ καὶ 10 τοῖς ἑκατὸν τὴν εὐθύνην διὰ τὸ καλλιτεχνικὸν καὶ ἠθικὸν ποιὸν τῶν διευθυνόντων, ὄφειλεν ὁ λαὸς δι' ἐντόνου προνοουσιαιμένου νὰ καθαρῶσιν τὸ ἑλληνικὸν θέατρον ἀπὸ τὰ βρωμερὰ αὐτὰ σαρώματα τῆς φιλολογίας. . . .

....Ἐν θέατρον ὁμως δυνάμενον νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ λογικὰ μας, δὲν ἔχομεν. Εἰς τὰς φλιβεράς ἡμέρας μοιραίας καταπτώσεως, ἃς διερχόμεθα, γίνεται ὁσημέραι ἐπισιθητὴ ἡ ἔλλειψις μονίμου καὶ σοβαροῦ θεάτρου, λειτουργούντος καὶ κατὰ τὰς δύο ἐτους περιόδους καὶ δυνασμένου οὕτω νὰ κρατῇ τεταμένα τὰ ἡνία τῆς ἡγεσίας εἰς πάντα τὰ καλλιτεχνικὰ ζητήματα. Στηριζόμενον ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποσιν ἀσφαλῶς, διοικούμενον εὐσυνειδήτως, ἐπιδιδῶκον οὐχὶ ὑλικὰς ὀφελείας, ἀλλὰ καθαρῶς καλλιτεχνικοὺς σκοποὺς θὰ

τύχη τῆς ἐνθέρμου ἀρωγῆς τῶν θεατροφίλων πάσης τάξεως. . . .

Τὸ δραματολόγιον ἃς συμπεριλαμβάνῃ, ἐκτὸς τῶν ἀρίστων πρωτοτύπων, καὶ μεταφράσεις πάσης ἐθνικότητος καὶ παντὸς εἵδους μὴ ἐξαιρουμένης καὶ αὐτῆς τῆς ἐλαφροῦς μουσῆς, ἣτις στενοχωρουμένη ἐν μέσῳ καλλιτεχνικοῦ περιβάλλοντος καὶ πνευματικῆς ὑπεροχῆς, μόνῃ τῆς θὰ ἀπέλθῃ ἀνεπιστρεπτεί.

Διὰ τακτικῶν λαϊκῶν παραστάσεων νὰ ἐπανακηθῶσι διὰ τὸ θέατρον οἱ λαϊκοὶ πληθυσμοὶ, ἀποσπώμενοι τῶν χαρτοπαιγιῶν, οἰνοπωλείων καὶ καφωδείων.

Τοιαύτῃ περίπτου ἔσεται ἡ ἀποστολὴ θεάτρου, μέλλοντος νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν τροχίαν του τὸ ἐκτροχιασθὲν τῆς Θεέσιδος ἄρμα.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΟΥΨΑΛΗΣ ΥΠΟ ΡΟΛΑΝΔΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ.— Ὁ «Φιγαρὸν» τῆς 6ης Νοεμβρίου ἐδημοσίευσεν ἓνα ὠραιότατον ἄρθρον ἐντυπώσεων τοῦ σοφοῦ πρίγκηπος Ρολάνδου Βοναπάρτου, τὸν ὁποῖον εἶχε στειλῆ, ὡς ἀντιπροσώπον του τὸ Ἰνστιτοῦτον τῶν Παρισίων, εἰς τὴν Οὐψάλην, ὅπου πανηγυρικῶς ἐωρτάσθη, κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον, ἡ δευτέρα ἐκατονταετηρὶς τῆς γεννήσεως ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων τῆς Σουηδίας τέκνων, τοῦ βοτανικοῦ Λυνναίου.

Ἀπὸ τὸ περισπούδατον αὐτὸ ἄρθρον παραθέτομεν ἓνα ἀπόσπασμα: «Κατὰ τὰς εορτὰς ταύτας μᾶς ἀνετέθη ἐκ μέρους τῶν ξένων ἀντιπροσώπων νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν Σουηδίαν διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν καὶ διὰ τὰ ἐκφράσωμεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν θαυμασμόν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου διὰ τὸν μέγαν Σουηδὸν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔμαθε νὰ γνωρίσωμεν τὴν φύσιν καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσωμεν περισσότερον μᾶς ὑπενθύμισε δι' αὐτῆς τὸν φυσικὸν δεσμόν, ὁ ὁποῖος ἐννεοὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τέκνα τῆς γῆς. Τὸ αἶσθημα αὐτὸ τῆς ἀλληλεγγύης τὸ συνησθάνθημεν ὅλοι ἐντόνως καὶ ἐβεβαιώθημεν ἐκ νέου ὅτι ἐὰν ὁ σοφὸς δύναται νὰ ἔχῃ πατρίδα, ἡ ἐπιστὴμὴ δὲν ἔχει. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἵπταται ὑπὲρ τὰ ἐφήμερα ὄρια τῶν ἐθνῶν· αἱ κατακτήσεις του ἀνῆκουσιν εἰς ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ὁποία ὑπερφηανεύεται δι' αὐτὸ καὶ ἡ ὁποία δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτὲ τοὺς ἐργάτας τοῦ πνεύματος, τοὺς ὁδηγούς τῆς εἰς μέλλον καλλίτερον. Αἱ κοινωνίαι καὶ τὰ κράτη ἀνατρέπονται, ἐκμηδενίζονται, ἐξαφανίζονται, αἱ κατακτήσεις ὁμως τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος εἶνε ἀθάνατοι. Ἐπισκιάζονται πολλάκις ὑπὸ τοῦ κράτους τῆς βίας καὶ τῆς βαρβαρότητος, ἀλλὰ, πλέον ὠραῖαι καὶ πλέον ἤρμεοι, ἀναφαίνονται πάντοτε ὕστερα ἀπὸ τὸν ἐκφοβισμόν καὶ τὰς καταστροφάς, μὲ νέαν ὀρμὴν πρόδρομον τῆς θριαμβευτικῆς πορείας τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν πρόοδον».

Ὁ GUSTAVE KAHN ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΜΑΡΤΖΩΚΗ. — Εἰς τὸν «Αἰῶνα» τῶν Παρισίων ὁ Gustave Kahn γράφων πρὸ τινος, περὶ τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας ἀναφέρει ὅτι δὲν κατόρθωσεν αὐτὴ

ἀκόμη νὰ ξεπεράσῃ τὰ στενά ὄρια τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅτι εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον εἶναι πολὺ ὀλίγον γνωστή. Οἱ ποιηταὶ ποῦ στολιῶσιν τὸν Ἑλληνικὸν Παρθασσὸν ἔχουν μὲν ἐνθέρμους θαυμαστάς, ἀλλὰ στεροῦνται τῆς φήμης ἐκείνης ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχουν δικαίωμα. Ὅμιλῶν δὲ περὶ τοῦ συνεργάτου μας Στεφάνου Ματζζώκη τὸν κατατάσσει μεταξύ τῶν μεγάλων μας ποιητῶν καὶ παραθέτει κατὰ μετάφρασιν τοῦ René d'Yvermont δύο ὠραία ποιήματά του, τὸ: Γ ἦ κ' ὁ ὕφανος, καὶ οἱ Ποιηταὶ ἄτινα καὶ ἀναδημοσιεύομεν.

ΓΗ ΚΙ' ΟΥΡΑΝΟΣ

*Τὰ πάλλενκα φτερά μου
Μὴ μοῦ κρατῆς δεμένα
Καὶ ζητῶ σ' ἐσένα
Ποῦ φεύγει ἀπὸ τῆ γῆ.*

*Τοῦ πλεῖο γλυκοῦ πλανήτη
Τὰ μονοπάτια ξέρω,
" Ἄσε με ἐκεῖ νὰ φέρω
Μιά σκέψι σου χρυσή.*

*Τοῦ κόσμου νεκροθάφτης,
" Ἄσε πικρὰ νὰ κλάψω,
Τὸ δάκρυ μου νὰ θάψω
Ποῦ ἡ ἀγνὴ ψυχὴ μου κλεῖ,*

*Κ' ἐκεῖ ψηλὰ νὰ φέρω
" Ὅ, πι ἀφ' τῆ γῆ δὲ φθάνει
Τ' ἀγκάθιο στεφάνι,
Τοῦ Γιούδα τὸ φιλί.*

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

*Τὸν ἔπαινο τοῦ κόσμου δὲ ζητοῦμε,
Ἀν γράφουμε γιὰ δόξα περιττὴ,
Μέσα στὰ στήθη μαῦρα ἡφραίσια κλειοῦμε
Καὶ στὴ φωνὴ μας σείεται, ἀνάφτει ἡ γῆ.*

*Στ' ἀγκάθια ματωμένοι περπατοῦμε,
Λάση βουνὰ περοῦνε στὴ σιγμῇ,
Νὰ πλάσσουμε νέο κόσμο ἐπιθυμοῦμε
Γιατὶ ἐδῶ ζοῦν ἀχάριστοι, δειλοί.*

*Στοὺς πόρους μας κανένας δὲν δακρύζει,
Ἀν ξέρουνε τί κλειοῦμε στὴν καρδιά,
Τὲς πληγὲς μας μονάχα ἡ γῆ γνωρίζει!*

*Μεγάλοι βασιλεῖς στὴ δυστυχία,
Τὴ λύπη ποῦ φοριχτὰ μᾶς βασανίζει
Κάνουμε εὐθὺς ἀχτῖδες νὰ σκορπᾶ.*

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΖΩΗ, διηγήματα ὑπὸ ΒΑΡΛΕΝΤΗ.—
Μὲ τὸν ὠραῖον αὐτὸν τίτλον μᾶς δίδει ὁ κ. Βαρλέντης μίαν συλλογὴν ἀπὸ διηγήματα ἀφιερωμένα εἰς τὸν Ἄργυρον Ἑφταλιῶτην.

Ἀνὰ τὰ ὀμιλήσωμεν διὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ποῦ εἶναι ἀσήμαντα, διότι ἡ δύναμις καὶ ἡ χάρις ποῦ τὰ ξεχωρίζει μᾶς τραβᾶ περισσότερον.

Ὅλα τὰ διηγήματα τῆς συλλογῆς αὐτῆς ἀπὸ τὸν Ραγιά, τὸ πρῶτο, ἕως τὸ τελευταῖο τὰ διακρίνει λεπτὴ παρατήρησις, ὕψος ἀριστοτεχνικὸν καὶ κάποια πνοὴ ποιητικὴ ποῦ περνᾶ ἀπὸ ὅλας σχεδὸν τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου.

Ἀνάμεσα ὅμως σ' ὅλα ξεχωρίζουν ὁ Ραγιάς, οἱ Ἡρώιδες καὶ τὸ Σκυλί, στὸ ὁποῖον, μὲ δυνατὲς γραμμὰς, μᾶς δίδει τὸν ἄνθρωπο ποῦ δὲν ἐνοίωσεν ἀκόμα τὸν ἀνθρωπισμὸν τὸν ἄνθρωπο ποῦ δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἕνα παληόσκυλο.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.—Ὡς ἀληθῆ θεατρικὴν ἀναγέννησιν ἐθεώρησε σύμψας ὁ Ἑλληνικὸς τύπος τὴν ἴδρυσιν τοῦ νέου θεάτρου, τὸ ὁποῖον, ὑπὸ τὴν δεξιὰν διεύθυνσιν τοῦ κ. Θ. Οἰκονόμου, τοῦ πρῶτον σκηνοθέτου τοῦ Βασιλικοῦ, θὰ πράξῃ—ὑπόσχεται τοῦλάχιστον—ἐκείνο ποῦ δυστυχῶς οὔτε «ἡ Νέα Σκηνή», οὔτε τὸ Βασιλικόν, οὔτε κανὲν ἄλλο θέατρον ἔκαμε.

Τὰ καλὰ Ἑλληνικὰ ἔργα, ποῦ δὲν τὰ ὑπεστήριξεν, ὅπως ἔπρεπε, κανένα θέατρο θὰ εὑρουν τὴν ὑποστήριξιν ποῦ τοῖς πρέπει στὸ θέατρο τοῦ Οἰκονόμου. Μὲ αὐτὰ καὶ μὲ τὰς ἐκλεκτὰς μεταφράσεις, τὰς ὁποίας ἀνέθεσεν ὁ κ. Οἰκονόμου σὲ διαπρεπεῖς λογίους, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ δικαιώσῃ τὰς προσδοκίας ὄλων ἐκείνων ποῦ ἀγαποῦν τὸ θέατρον—τὸ ἀληθινὸν θέατρον—καὶ ποῦ ἐνδιαφέρονται γι' αὐτό.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων θὰ δοθοῦν οἱ Ἀλυσίδες τοῦ κ. Λογγάκη, τὸ Δαχτυλίδι τῆς Μάνας τοῦ Καμπύση, ὁ Γήταυρος τοῦ Ρήγα Γκόλφη, ἕνα δράμα τοῦ κ. Αὐγέρη, ὁ Φασγᾶς τοῦ κ. Καζαντζάκη καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ ἔργα.

Ἡ ΝΕΑ ΜΑΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ.—Ἡ ἐν Ἀθήναις Γαλλιστὶ ἐκδιδομένη ἡμερηῖς «Ἑλληνικὸς Κόσμος» γράφει διὰ τὴν νέαν μας πριγκήπισσαν ὅτι εἶνε προικισμένη μὲ πολλὴν νοημοσύνην καὶ ἀριστα μορφωμένη διότι ἔζησε μέσα σὲ μίαν ἀτμοσφαιρᾶν πνευματικῆν, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πατρός της πριγκηπος Ρολάνδου, ὅπου συγκεντρώνεται ὁ ἐπιστημονικὸς, φιλολογικὸς καὶ καλλιτεχνικὸς κόσμος τῆς Γαλλίας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀποβλέπει εἰς τὴν νέαν μας πριγκήπισσαν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συγκεντρώσῃ γύρω της ὅλους τοὺς παραγνωρισθέντας μέχρι σήμερον Ἑλληνας λογίους.

Ἐκτὸς τῆς Γαλλικῆς ἡ πριγκήπισσα Μαρία γνωρίζει τὴν Ἀγγλικὴν, τὴν Γερμανικὴν, τὴν Ἰταλικὴν καὶ Ρωσικὴν καταγίνεται δὲ πρὸς τούτους εἰς τὴν φιλολογίαν, εἰς τὴν Ζωγραφικὴν καὶ τὴν μουσικὴν.

Εἶνε εὐμενὴς πρὸς πάντας, ἡ νέα μας νύμφη, καὶ ἀπλουσιότη, αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ εἶνε καὶ κομψοτάτη ἢ ὁμορφιά της ἡ φυσικὴ, τὸ ὠραῖόν της ἀνάστημα, τὸ παραστατικὸν της τὸ ἡγεμονικὸν καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς στάσεώς της, ὅλ' αὐτὰ τὴν κάμνουν πῶς ὁμορφὴ μέσα στὲς ὁμορφες τουαλέτες της, τὰς ὁποίας ξεύρει νὰ ἐκλέγῃ μὲ ἀπταιστον καλαισθησίαν.